

דרוש א' כולל בענין ר"ה

הנה נודע, כי ביום ר"ה הא', נברא אדה"ר. ויום ר"ה של בריאת העולם, היה ביום ו' כנודע. והנה אם אדה"ר היה נמנע מן הזווג ביום ההוא, וגם מן החטא, והיה ממתין עד ליל שבת, היו כל העולמות כתקנם, כמבואר ענין זה בדרושינו אצלנו, בחטא אדה"ר, אבל יען חטא בעצת הנחש, הוא ואשתו, והנחש בא על חוה, והטיל בה זוהמא, קודם שנזדווגו אדם וחוה. ומחמת כן יצאו קין והבל אחר הזווג דאדם וחוה, מעורבים טו"ר, מפני הזוהמא שקדם הנחש להטיל בחוה, כנראה מדברי רז"ל, ומקצת מאמרי הזוהר. אע"פ שיש מאמרי הזוהר אחרים, דמשמע שבתחילה היו אדם וחוה עסוקים בתשמיש, וראה אותם הנחש ונתאוה להם, ואח"כ הטיל הזוהמא בחוה. עכ"ז הסברא נוטה כדברי המאמרים הנ"ל.

ולפי שחטא ואכל מעץ הדעת טו"ר, עבירה גוררת עבירה, וגרמה לו להזדווג ביום הו' עם אשתו, שעדיין היה חול, ולא המתין עד ליל שבת שהוא קדש. וז"ס אכילת עץ הדעת טו"ר, כי דעת הוא מלשון זווג, כמו וידע אדם את חוה אשתו, ואיש לא ידעה, וכאלה רבים.

והנה מה שגרם אדה"ר ע"י חטאו, שנזדווג ביום החול הוא, כי הנה יום ר"ה, הוא דינא קשיא כנודע, ואם היה ממתין עד ליל שבת, הוא דינא רפיא, והיה הזווג ההוא כתיקונו, והיו זו"ן מזדווגים באותו יום שבת, בבחי' פנים בפנים. אבל ע"י שאדה"ר הקדים זווגו ביום החול, שאז היה יום ר"ה דינא קשיא ותקיפא, לכן גרם אל זו"ן, שיתאחר זווגם עד יום ח' עצרת, כדי שבהמשך הימים אשר בינתיים, יתמתקו הדינים הקשים אשר בו ובנוק', כנז' בפ' פנחס בתחילתו, כי ר"ה הוא בחי' שמאלו תחת לראשי עד יוה"כ, וביוה"כ האירו ונתמתקו הדינים ההם ע"י אימא עילאה, ובהג' הסוכות הוא בחי' וימינו תחבקני, וביום ח' עצרת, אז הוא זווג ממש, ואלו הם פשטן של דברים.

דרוש א'

לעיל (בדרוש הקדמה) נתבאר כי ביום ו' של בריאת העולם, הוא יום ר"ה, עמדו ז"א ונוק' אח' ב'אח' לבוקים בכותל א', ונזווגו בחיק אבותם לאורך לידת נשמת אדה"ר.

וכאשר נברא אדה"ר היו מוטלים עליו ב' עבודות, עבודה של עש"ק ועבודה של ש"ק. עבודת עש"ק והיא להמשיך לזו"נ מוחין דפנים דאח'. ולא מוחין דאח' ממש (א), מאחר שכבר היה להם המוחין דאצ"א, אלא דרגה ממוצעת בין אח' ופנים. וכן עבודת ש"ק, והיא להמשיך להם מוחין דפנים כדי לזווגם.

עבודת עש"ק עשה אדה"ר בשלמות, אך העבודה המיועדת לש"ק, כלומר המשכת מוחין דפנים, הקדים לעשותה בעש"ק. ובזה חטא וגרם פגם עולם, כי אילו היה ממחין לש"ק, היה נעשה מיד הזווג השלם האמיתי, והיה מיד ביאת המשיח והתיקון השלם. ועתה שהקדים המאוחר להמשיך מוחין דפנים שלא בזמנם, בע"ש, נגרם מזה שלא נעשה הזווג מיד אלא נמשך עד שמיני עזרת, ואף אז לא נעשה הזווג השלם הכולל כל הזווגים של שית אלפי שנין להיות התיקון השלם, אלא זווג קטן, א' משכת אלפים מהזווג השלם האמיתי, ונריך להשלים הזווג בכל שנה ושנה, עד שלסוף שית אלפי שנין, יאטרפו כל הזווגים, ויהיה התיקון השלם [באופן של 'בעתה', ואנו מאפים שיהיה 'אחיסנה' ויבא משיח תכף ומיד ממש, ויהיה די בזווגים שנעשו מכבר].

ולכן עבודת ראשית כל שנה ושנה, לעסוק תחילה בעבודת עש"ק, להמשיך מוחין דפנים דאח' (ב), ולנסור ז"א ונוק', ולהמשיך כל הנריך עד הזיווג בשמ"ע. ויבוארו עניינים אלו בדרוש זה.

עיונים והוספות

א. שלא כפי הנעשה ע"י תפילתנו בכל יום ויום, דמתיבת 'אחד' שבק"ש עד 'באהבה' שבשמו"ע, נמשך לז"א ונוק' מוחין דאח', לבנות ולהעמידם אצ"א. [ובתיבת 'באהבה' נסרים ז"א ונוק' זה מזה, להפרידם שיוכלו לעמוד פנים בפנים, אח"כ נמשכים להם מוחין דפנים וכל הנריך להם, עד שצ"שים שלום נעשה הייחוד]. ובצריאת העולם לא הולך לכך, שכבר עמדו זוי"ג אצ"א, וכדאי בפנים.

ב. ויש לחקור אי יש לכוון בתפילת ליל ר"ה עד תיבת 'באהבה' לבנות מוחין דאח' בר"ה כבכל יום, או דילמא א"ל, שכבר עומדים זוי"ג אצ"א כצראשונה.

והנה צסה"ק תניא באגה"ק (אגרת י"ד) אי כי בר"ה מיד עם כניסת הלילה נעשה דורמיעא בעולם עד תק"ש. פי', דהנה נודע כי כאשר עומדים זוי"ג אצ"א, נעשה מיד דורמיעא ונסירה, ע"י לאת המוחין מז"א והכנסם אל תוך הנוק'. דצלאתם מז"א נעשה ז"א צח"י שינה, ובכניסתם לנוק' נעשה נסירת נוק' מז"א. ובזה נעשה צח"י דין בעולם, שהקב"ה [כלומר המוחין] עומד מכסא רחמים הוא הז"א, ויושב על כסא דין הוא הנוק' [ששם נכנסים המוחין], ועי"ז נעשה

חטא אלה"ר ותיקונו בכל שנה

הנה נודע כי ביום ר"ה הא' נברא אדה"ר, ויום ר"ה של בריאת העולם היה ביום ו' כנודע. ובו ציוס עסק אלה"ר בעבודת ערב שבת קודש, והמשיך לז"נ מוחין דפנים דאח' (ג), להיותם נכונים בכל צחי' אח' שלהם, הן אח' דאח' והן פנים

עיונים והוספות

פחד נורא על כל העולם. וכ"ז נעשה, לדעת צעה"ת, מיד צשקיעת החמה של ער"ה. ולמחרת צתק"ש אז יולאים המוחין מנוק' וחוזרים ונכנסים לתוך ז"א, ואז הקצ"ה עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים. ולפי זה כבר עומדים ז"נ אצ"א מתחילת הלילה, ואין לריך לכוין לצונתם אצ"א, וכן היא פשטות הקבלה.

אך דעת הרש"ש אינו כן, דאיהו ס"ל דליל ר"ה מכוונים צתפילת ערצית כציוס עד 'צאהצה', ושם מכוונים כוונות של תק"ש להוליא המוחין מהנוק' ולהכניסם לז"א, ומצטל הדורמיעא מיד, [וכפי המצואר כוונות התקיעות צדרושים הצאים]. ומשמע מדצריו דמכוונים הכל כצכל יוס, שאף צליל יו"ט נעשים כל הצחי' ואף הצחי' דתק"ש, צכלים חיזוניים, וצשחרית צכלים פנימיים ואז נלרך לתק"ש צפועל ממש, וצמנחה צכלים אמלעיים. [וצודאי אין מחלוקת צין הצדיקים, אלא לריך ליישב ולומר דודאי אף לדעת הרש"ש, צהצחנה כוללת, עיקר יוליא המוחין מנוק' אל ז"א לא נעשה עדיין צלילה, עד תק"ש ציוס]. ומה"ע נהגו רבים מתלמידי הצעש"ט, הן צחצ"ד והן תלמידי מוהר"ן זי"ע, להאריך עד מאוד צתפלת ערצית של ליל ר"ה, ולעסוק צאמירת תהילים, ולמעט צעסק תחורה צלילה זו, לפי שצזמן זה כבר נעשה הדורמיעא והחלה הנסירה, לשיעתם, ומונחים המוחין צנוק', צחי' מלכות, צחי' התפלה, ועי"ז כל המוחין הינם צסוד התפלה צשעה זו, ולריך להמתיקם צאופן של מיניה וציה, מלצד ההמתקה שעושים למחרת עיי תק"ש.

והנה איתא צסה"ק יושר דצרי אמת, כי ודאי שלריך האדם לשמור עאלמו וגופו שלא יאוניה לו כל רע, מ"מ צשעת התפילה יכול להתפלל עד כלות הנפש והתפשטות הגשמיות, ואין לחשוש. ואמנם היו מקוצלים אשר השציעו לנשמחם שאם יגיעו למצב של פיקוח נפש, תשוב לחיותם [ועיי השצועה מוכרחת לשו]. וא"י צעמק המלך, כי מה שאין לנו שייכות לדרגות אלו, הכל מחמת עוונותינו, אך אם שצ צתשובה על כל עוונותינו, יכול צשעת התפילה או כשמייחד ייחודים לצוא כמעט אל צחי' מיתה צגשמיות, ונותן לו הש"י חדשה, ומקבל שמות חדשים ואור חדש צצחי' נצואה ממש. ואומר כי כל שאין לו מדרגה זו, הוא ראיח כי לא נעבר מעוונותיו עדיין, ולריך לשו צתשובה. ואמנם יש צזה מדרגות רבות, אך על האדם להיות מודה על האמת לראות עד כמה מרוחק הוא מאלו המדרגות, ורצינו עמק המלך מכחישו ואומר כי כל זמן שאין לו רוח הקודש ונצואה ואין לו התגלות חלקית פנים אל פנים כמו לעתיד, סימן הוא שאינו מתפלל כראוי. והענה היא לשו צתשובה צחודש אלו, כדי שעי"ז זה יזכו להתפלל כראוי.

ג. כן דעת התו"ח (דף קמ"ח ע"א), דמקודם היו מוחין דאח' דאח', והיח לריך להמשיך מוחין דפנים דאח'.

לח', והוא במה שעשה מצוות ומעשים טובים, כגון קידוש לבנה (כמבואר באו"ח), וסגסמא מאכילת עץ הדעת וכ"ז סגסמא (ד). ועוד היתה מוטלת עליו עבודת שבת קודש, ועניינה להמשיך להם מוחין לפנים כדי לזווגם. אלא שהקדים המאוחר ועשה עבודת שבת קודש בע"ש (ה), ע"י סגסמא בלוח היום, ושכלל מעץ הדעת, כמבואר לקמן. וע"י ז' דברים אלו (ו) המשיך להם מוחין לפנים ממשיך בע"ש, והוא פגם גדול, שאין להמשיך מוחין לשבת קודש בלא קדושת שבת קודש. והנה אם אדעה"ר היה נמנע מן הזווג ביום ההוא וגם מן החטא. של אכילת עץ הדעת. והיה ממתין עד ליל שבת. להזווג (ז). וי"א שאז מותר היה גם לאכול מעץ הדעת, לאחר שיאכל מעץ החיים (ח). היו כל

עיונים והוספות

ד. וכדאי (בכתבי האריז"ל לאבות) דכל תרי"ג מצוות היו כלולין בציווי "לעצרה ולשמרה". 'לעצרה' זו מצוות עשה, וכל רמ"ח מ"ע כלולים זה, 'ולשמרה' מצוות ל"ת, וכל שס"ה ל"ת כלולים זה. ואילולא חטא, היו כל תרי"ג מצוות התורה באופן רוחני ובאופן של ייחודים, וכמ"ל. ומחמת החטא, נתגשמה התורה להיותה באופן של גשמיות כהיום הזה, ונתגשמו הצריכות להיותם מונחים במציאות של גשמיות העולם.

ה. שרצה להביא משיח מיד באופן של 'אחישה' וכו' שנודע מדיוקים שהיה ליצט צוער בקרצם בכל רגע ורגע להחיש הגאולה, מתוך שרואים לער השכינה ויודעים רצון הש"ת שיצא המשיח ויהיה תיקון השלם בכל רגע ורגע, ואין מניחים להמתין עוד, ופועלים פעולות לקיים מהש"ת 'אחישה' ושלל יולך להמתין ל'צעתה'. ובאמת ענין 'אחישה', היינו להכניס קדושת שבת קודש קודם הזמן ע"י תוספת שבת, שמהפכים חול לשבת קודש, אלא שאדעה"ר לא היה יכול להמשיך בחי' תוספת שבת מכמה סיבות, והמשיך קדושת שבת וזיווג דשבת צימות החול ממשי, והוא היה החטא והפגם, כי ע"י שממשיכים האור והייחוד של ש"ק בלא קדושת השבת קודש ובלא תוספת שבת, נעשה ריבוי אור, וחסרה ההכנה והקדושה הראויה לאור הגדול ההוא, והוא פגם נורא.

ו. והם ז' בחי' בחטא, שהם ז' בחי' של מוחין, אשר על ידם נעשה הזווג קודם הזמן.

ז. כ"ה דעת הגו"י (אות ד'), שאין לומר שהיה מותר לו אכילת עה"ד, כי זאת התורה לא תהא מוחלפת, והוא הלא נעוהו בתרי"ג מצוות התורה הכלולים בלעצרה ולשמרה כמ"ל.

ח. כן דעת הרצב מקובלים. והאריך בענין זה הרה"ג ר' יצחק אייזיק חצר ז"ל, כי עץ החיים רומז לתורה הקדושה, ועץ הדעת לשבעה חכמות שבעולם. והנה קודם אכילת עץ החיים היינו לימוד התורה, אין ללמוד חכמות אחרות, אך לאחר מכן שרי. וכדברי הרשב"א דמ"ש מנעו בניכם מן ההגיון היינו קודם לימוד התורה, ואח"כ ניתן ללמוד חכמות אחרות. ויתרה מזו, הקדושים אשר בארץ ידעו כל ז' החכמות מתוך לימוד התורה הק', שכל אותם החכמות הינם חלק מהתורה, ומשם נמלא להם. ואותם שרצו לקלקל לצמ"י ורצו להכניס בהשכלה קודם ידיעת התורה, הוא ע"י הפגם של אכילת עץ הדעת קודם עץ החיים.

העולמות כתקנם כמבואר ענין זה בדרושינו אצלנו בחטא אדה"ר. וכפי שנתבאר בהקדמה, שהיה נעשה הזווג האמיתי לזו"נ בשבת קודש, ועי"ז היה התיקון השלם. אבל יען חטא בעצת הנחש הוא ואשתו והנחש בא על חוה והטיל בה זוהמא קודם שנזדווגו אדם וחוה. והוא הנקרא בדברי חז"ל שפירסה חוה נידה. ומחמת כן יצאו קין והבל אחר הזווג האדם וחוה מעורבים טו"ר, מפני הזוהמא שקדם הנחש להטיל בחוה, כנראה מדברי רז"ל ומקצת מאמרי הזוהר. אע"פ שיש מאמרי הזוהר אחרים, דמשמע שבתחילה היו אדם וחוה עסוקים בתשמיש, וראה אותם הנחש ונתאוה להם ואח"כ הטיל הזוהמא בחוה עכ"ז, הסברא נוטה בדברי המאמרים הנ"ל. ובעל השד"ה מיישב המאמרים אלה, דב' זווגים יש, הא' לעשותה כלי, והב' להולדה. ובתחילה נזדווגו זווג כללי, ואז ראה אותם הנחש ונתאוה לה וטימא אותה, ובזווג הב' הנעשה להולדה היה תערוכת זוהמת הנחש.

ולפי שחטא ואכל מעין הדעת טו"ר, עבירה גוררת עבירה וגרמה לו להזדווג ביום ה' עם אשתו שעדיין היה חול' (ט) ולא המתין עד ליל שבת שהוא קדוש. בהגוז"י (אות ה' בשם רבינו אביגדור) מדייק מדבריו כי ב' עבירות הם וגררה זו את זו. וכ"מ בדברי הש"ס סנהדרין (ל"ח ע"ב), דבשמינית עלו למטה ב' וירדו ד', ובעשירית נטוו וכו'. אלא לז"ע במ"ש דקודם חטא באכילת עה"ל ואח"כ נתייחד, ואילו התם אי' להיפך, דקודם היה הייחוד ורק אח"כ נטווה על איסור אכילת עה"ל. ווא"א ליישב בדברי השד"ה הנ"ל שקודם אכילתו נזדווג זווג כללי ואח"כ זווג להולדה, דבש"ס הנ"ל משמע דקודם שנטווה כבר הולידו. וז"ס אכילת עץ הדעת טו"ר, כי דעת הוא מלשון זווג כמו וידע אדם את חוה אשתו ואיש לא ידעה, וכאלה רבים. וב' החטאים רמוזים בענין אכילת עץ הדעת, דאף הזווג נקרא בלשון דעת. וכ"פ בהגוז"י הנ"ל, שלא יקשה ממשמעות דבריו בכאן שלא היו האכילה והזווג כי אם חטא א', אדלעיל).

והנה מה שגרם אדה"ר ע"י חטאו שנזדווג ביום החול הוא, כי הנה יום ר"ה הוא דינא קשיא כנודע (י), ואם היה ממתין עד ליל שבת הוא דינא רפיא, והיה הזווג ההוא כתיקונו, והיו זו"ן מזדווגים באותו יום שבת בבחי' פנים בפנים, אבל ע"י שאדה"ר הקדים זווגו ביום החול שאז היה יום ר"ה דינא קשיא ותקיפא, לכן גרם אל זו"ן שיתאחר זווגם עד יום ח' עצרת. אחד הדברים שגרם בחטאו, שלא נזדווגו זו"נ מיד אלא נדחה זווגם עד יום שמיני

עיונים והוספות

ז. ואע"פ שהיה יו"ט, מ"מ עדיין לא הגיע הזמן.

י. וכפי שיתבאר בהמשך הדרושים. ועיקר הענין בזה כי ביום הראשון נעשה נסירת פרלוף לאה, שהיא בחי' דינא קשיא, ובימים שאח"כ נסירת פרלוף רחל שהיא דינא רפיא, ואכ"מ להאריך.

עלרת. אמנם הרבה גדולה מזו גרס בחטאו בענין הזווג עצמו, שאף כשנזדווגו בשמ"ע, לא היה חלל זווג קטן חלק אחד מששת אלפים מהזווג השלם הנכרך, וכפי שהתבאר בהקדמת הדרוש. ויש להקשות ללכאורה סתרי דברי הרב אהדדי עם מ"ס בע"ח (של"ו פ"ב, נ"ו ריש ע"א) דבש"ק הראשון שלאחר החטא מיד היה הזווג. ומיישב בתו"ח (דף קנ"ג סוף ע"א) עפ"י דברי מרן הרש"ס זי"ע (יא) דבששת ימי בראשית כשהאציל המלאכל העליון ב"ה בחי' ז"א הכולל, נעשו ב' בחי' זו"נ. בימים א' ב' ג' שבהם נאלכו חג"ת דז"א הכולל, נעשו בחי' אלו לבדם זו"נ שלם בפ"ע, ונקרא זו"נ דימים, והוא חג"ת נה"י לחג"ת. ובימים ד' ה' ו' שנאלכו בהם נה"י דז"א הכולל, נעשו אף הם זו"נ שלם בפ"ע, והוא חג"ת נה"י לנה"י. והוא נקרא זו"נ דזמנים, לפי שכבר נתלו המאורות ביום ד', שבהם תלויים הזמנים (יב). והנה עיקר פגם חטאו של אדה"ר היה בזו"נ דזמנים, שהוא בחי' נה"י, בחי' הרגליים, ואל זו"נ דימים דבחינתו גבוהה יותר לא נגע כל כך הפגם. ולכן אע"פ שבין מלך פראוף הימים ובין מלך פראוף הזמנים כריך [בבחי' 'בעתה'] ו' אלפי שנים לו' אלפי זוגים לצורך התיקון השלם, מ"מ חילוק יש ביניהם, דבפראוף הימים נעשה עכ"פ הזווג של אותה שנה מיד בשבת קודש שלאחר החטא, אבל בפראוף הזמנים נתאחר עד שמ"ע. וכל עבודתנו בימים אלו הוא בעיקר בפראוף זו"נ דזמנים, בבחי' הגבורה שבו, להמשיך כל המוחין ולעשות כל הפעולות עד ייחוד זו"נ בשמיני עלרת (יג). כדי שבהמשך הימים אשר בינתיים יתמתקו הדינים

עיונים והוספות

יא. כל חידושי של מרן הרש"ס זי"ע, הוליאם מתוך עומק דברי רבינו האריז"ל, ועל כגון חידוש זה אי' בצנ איש חי כי היודע מהיכן למד הרש"ס זי"ע לחדש הקדמה זו מתוך דברי האריז"ל, הוא הראוי להחשב מקובל אמיתי, כי קשה למאוד למלאה בדבריו.

יב. לדעת מרן השמן ששון, עבודתנו כל השנה היא בזו"נ דימים, ובימים עוזים בזו"נ דזמנים, ואע"פ שבזו"נ מתעוררים אורות עלומים, מ"מ פועלים אז במקומות נמוכים יותר, בפראוף הזמנים שהוא נה"י דזו"נ הכללי.

ובתו"ח אי' ששם רבינו הרש"ס כי אדרבה בימים העוזים פועלים אנו במקום הגבוה ביותר, הנק' בחי' חז"ד דא"ק, שהוא חז"ד הכולל של כל הצריאה, ולכן כל הנעשה בזו"נ משפיע על כל הצריאה כולה.

ועפ"י דבריו אי' שפ"י הא דא"י מהאריז"ל שע"י מה שתוקעין צרי"ה א"ל לתקוע כל השנה, דכל הנעשה צרי"ה נעשה בשורש השנה כולה, ומאחר שנעשה בשורש, תו א"ל לשוב ולעשותו כל השנה.

יג. בפסח נתקן חסד דזו"נ דזמנים, צרי"ה עד שמ"ע גבורה, בשבועות תפארת, בחנוכה ופורים נלח והוד, צע"ו בשבט וצע"ו באב יסוד. ולענין מלכות נחלקו המקובלים, דעת השמן ששון דתיקון ידיה ציו"פ, ודעת מהר"ש בשמ"ע. וכ"ז גרס אדה"ר בחטאו, שהזווג בבחי' גבורה נמשך עד שמ"ע, ותפארת עד שבועות, וכן כולם.

הקשים אשר בו ובנוק', כנז' בפ' פנחס בתחילתו, כי ר"ה הוא בחי' שמאלו תחת לראשי עד יוה"ב. דימים אלו נעשה נסירת נוק' מז"א, ט' ימים לכל ספירות הנוק', וציוכ"פ נסירה צבחי' יותר פנימית, ולכן הם ימי שמאל ודין. וביוה"ב האירו ונתמתקו הדינים ההם ע"י אימא עילאה. ציוכ"פ יש ענין של המתקה, ואכ"מ לבאר. ועד כאן הוא בחי' שמאלו תחת לראשי, שהם ימי דין, בחי' שמאל, ואז עומד העולם בפחד נורא כלפי' צוה"ק. ובחג הסוכות הוא בחי' וימינו תחבקני. ע"י ההמתקה שנעשית בסוכות, צמה סיורדים החסדים בחי' ניסוך המים, לעורר האהבה, למתק הגבורות לימי ר"ה ויוכ"פ, הוא בחי' ימינו תחבקני (יד). וביום ח' עצרת אז הוא זוג ממש, ואלו הם פשטן של דברים. ועפ"י הקדמות דרוש זה, יוצנו המשך הדרושים איך שדימים אלו נעשים לאטם המשכת המוחין דאח', והנסירה ומוחין לידה, והעליה לאימא, והמשכת מוחין דפנים, וכל יתר הפרטים, והכל משתלשל מחטאו של אדה"ר, שגרם לעכב הזוג וכל הצריך לו עד שמו"ע, כמבואר בכאן.

עיונים והוספות

ועוד יש סדר של כללות כל השנה, שמתחיל הייחוד צר"ה ונגמר בשבועות. דמרי"ה עד יוכ"פ, ממשיכים מוחין דאח', צחוכה ופורים אח' דפנים, ומפסח עד שבועות מוחין דפנים, ולכן נעשית אז הנסירה צמחירות, כיון שלא נשאר אלא בחי' הפנימיות, ושבועות הוא סוף העבודה, הזוג עלמו ממש.

יד. וכ"א מהגר"א ז"ל על מתני' דסוכה, משל לעצד שבא למזוג כוס לרצו ושפך לו קיתון על פניו, דלכאורה אין מוצן, דכוס היינו יין, וקיתון הוא של מים, וכן הצנת מזיגה בכל מקום הוא עירוב מים ביין למזגם, ומה עניין זה לכאן. וציאר, כי צר"ה ויוכ"פ הוא בחי' יין בחי' דינים, וצסוכות עצודתנו למתקם ע"י מי החסדים, והמיתוק הוא המזיגה והעירוב של המים אל תוך היין, וזהו שבא העצד למזוג כוס היין צמים לרצו. וירידת גשמים צחג רומזים שאין ראוי עצודתנו צעירוב המים, וקיתון של מים ששפך הרצ, הם מי החסדים המתעוררים צסוכות. ויש להבחין הצחנות שונות צהצנת הדצרים, ומלשונו של צעל הסולם למדנו, דצר"ה ויוכ"פ מתגלים אורות עלומים וגילוי אלוקות צדרך של יראה. ומכל זה צריך שיביח ימינו תחבקני, כלומר, שלא יישארו גלויים אלו אלא האדם ענין של התגלות אלוקות צלבד, אלא צריך שמכל גילוי וגילוי יהיה נעשה אמצעי להתקשר על ידו לרצש"ע, ואדרבה עיקר כל הגילויים הוא כדי לעורר אהבה והתקשרות להש"ת, והוא בחי' וימינו תחבקני.

